

ЖЪТВА

Младъ месецъ юний,
хубавъ и личеньъ,
съ огненъ конь дойде,
весель, обичанъ
съ ружа накиченъ.

Огънь изсипа
слънчо златисти,
въ поле свѣтнаха
ниви златисти —
ниви златисти,
пшеници чисти.

Пѣсни запѣха
жътварки морни
чисти, звънливи
пѣсни тжжовни —
пѣсни тжжовни,
стари, народни.

Елинъ Пелинъ

ЗАДРУЖНА РАБОТА

Мравчица полечка
тръгна изъ полето,
на една пжтечка
спрѣ се посрѣдъ лѣто

Свѣтѣше въ позлата
рменото слънце.
Мравката въ нивята
видѣ житно зрънце.

— Чакай да го взема,
мравчицата рече, —
да не го отнемемъ
нѣкое човѣче.

Бута го съ крачето,
съсъ уста го хваща,
ала пакъ зрънцето
хичъ се не поклаща.

Припна нашта мрава,
много пжтъ измина,
та събра тогава
мравчатата дружина.

Почнаха самички,
както тамъ е нужно
и зрънцето всички
вдигнаха задружно.

Атанасъ Душковъ

ПРИНЦЕСАТА И БОБЕНОТО ЗЪРНО.

Имало едно време единъ принцъ, който желяелъ да се ожени за принцеса, но непременно истинска принцеса. Поради това той пропжтвалъ по цѣлия свѣтъ съ надежда да намѣри една такава, но на всѣкжде намѣрилъ нѣщо не въ редъ. Съ принцеси било пълно, но макаръ че мнозина отъ тѣхъ били истински принцеси, тѣ не могли да го задоволятъ напълно, защото той винаги намиралъ въ тѣхъ нѣщо, което не му изглеждало добре. Така той се завърналъ наново въ кжщи и билъ много тжженъ, защото желанието му да има за жена една истинска принцеса било много голѣмо.

Една нощъ се развихрила страшна буря; гърмѣло се, свѣтвало се и дъждътъ се лѣбелъ като изъ ведро. Било просто страшно. И тогава се дочуло едно чукане по портата на града и стария кралъ отишелъ да я отвори.

Една принцеса стояла на вратата. И о, небеса! Въ какво съ-

стояние се намирала тя! Водат течела отъ коситѣ и дрехитѣ петитѣ й шляпали въ наводнениѣ и обувца, но тя казала че е истинска принцеса.

— Добре, това ние скоро ще узнаемъ — помислила си старата кралица, обаче не казала нищо. А отишла въ спалнята и като измахала всичко отъ леглото, поставила въ него едно малко бобено зърно. Следъ това тя турила отгоре му двадесетъ душека и следъ това двадесетъ чаршафа надъ тѣхъ.

Върху това легло трѣбвало да преспи принцесата.

На сутринтъта тя била запитана какъ прекарала нощъта.

— О, ужасно лошо, отвърнала е тя. Азъ почти не затворихъ очи презъ цѣлата нощъ. Само Господъ може да знае какво имаше въ това легло. Но азъ лежахъ презъ всичкото време върху нѣщо твърдо, така че цѣлото ми тѣло е на черни и сини петна. Това е страшно.

Било очевидно, че тя била истинска принцеса щомъ като почувствувала бобеното зърно презъ двадесетѣхъ душека и двадесетѣхъ чаршафа. Никой другъ освенъ една истинска принцеса не можеше да има такова тънко и финно усѣщане.

Не следъ дълго принцътъ се оженилъ за нея, защото знаелъ, че взима една истинска принцеса. А бобеното зърно било поставено въ църковенъ музей, кждето всѣки би могълъ да го види и доднесъ, ако разбира се нѣкой не го е премахналъ отъ тамъ.

Повѣрвайте, това бѣше една истинска приказка.

Андерсонъ